

L'ascensor

Un relat de: [Carles Campomar](#)

Com cada dia des de feia uns anys, ella sortia tard de la feina per deixar enllestida la feina per l'endemà.

L'oficina es trobava al mig de Barcelona en un edifici d'unes trenta plantes més o menys.

Aquell dia va sortir més tard del normal, ja era nit entrada i no hi quedava ningú a l'oficina.

Mentre esperava l'ascensor anava mirant per la finestra com la lluna es reflectia als vidres.

Al obrir-se les portes va veure un home que no havia vist mai, també baixava cap a baix.

Es van saludar i poca cosa més, les vint plantes que quedaven fins al final es van fer amb un silenci inquiet, on de tant en tant es llençaven alguna mirada i algun somriure que es van acabar tot just després d'arribar a baix de l'edifici.

El dia després ella no deixava de pensar si aquella nit tornaria a trobar aquell misteriós home que treballa a algun pis per sobre d'ella.

El temps passava lentament, però sense parar, sense adonar-se'n la nit havia arribat i, igual que el dia anterior, va anar cap a l'ascensor a la mateixa hora i al cridar-lo quina va ser la sorpresa que aquell home hi tornava a ser.

Aquell dia ja es van parlar una mica més, es van presentar, es van fer dos petons, i anaven parlant de qualsevol tema sense sentit fins arribar a baix.

Aquesta situació es va repetir dia rere dia, durant molt de temps, aquelles xerrades dins l'ascensor s'havien convertit en tertúlies, que cada dia els permetien conèixer-se més l'un a l'altre.

Però una nit en comptes de tertúlia el que va passar va ser que l'ascensor es va aturar, voluntàriament, en alguna planta abans d'arribar a baix i allà dintre es va desfermar una escena d'amor que va durar gairebé mitja hora. Fins que els dos van decidir que l'ascensor arribes fins a baix.

Es van acomiadar amb un adéu com feien sempre.

Un dia al matí després de moltes nits aturant l'ascensor a mig camí, ella va decidir demanar-li si volia ser la seva parella. Ell no va contestar, es va quedar callar sense dir res de res.

A la noia li semblava una bona persona per estar al seu costat, sabia moltes coses d'ell, i que vivia sol a les afores de Barcelona a un pis que tenia, que els seus pares li havien deixat d'herència.

Una nit van quedar per prendre una copa al sortir de la feina i com sempre es van trobar a l'ascensor.

Tot estava apunt per sortir de copes i qui sap si alguna cosa més.

Però al arribar a baix ell es va quedar fixat cap a fora on es veia un cotxe al pàrquing, un cotxe que mai hi havia estat abans, ja que els seus cotxes sempre eren els últims en marxar d'allà.

De cop i volta ell va dir que no podia anar a perdre res, que havia de marxar cap a casa a fer un parell de feines, que no hi pensava, i es van acomiadar, però aquell dia no es van fer cap petó, ella ho va trobar estrany però no hi va fer molt de cas.

La noia va ficar-se dins del cotxe, i de cop i volta va fixar-se que ell no entrava al seu sinó que entrava a l'altre cotxe que estava aparcad al costat del seu.

El cotxe va encendre les llums i va passar just pel costat d'ella i la noia va mirar. A dintre només va poder veure una altra noia, i als seients del darrera hi va veure un nen que se la quedava mirant.